

ВЪПРОСЪ

Спомни си какъ съ детски привети
Посрещнахме съ тебе деня.
А напастъ внезапно ни слéте
За нѣкаква тайна вина.

Не питай за бурята глуха,
За нашия плачъ на брѣга,
Но вижъ, че надъ мрачна разруха
Издига се свѣтла джга.

Да станемъ отъ гроба, да идемъ
Подъ нейния страненъ отворъ,
По багритѣ кърви ще видимъ,
Що капятъ отъ смъртния взоръ.

Да вдигнемъ очи безъ умраза
Къмъ вѣчното нѣмо небе,
Да питаме кой ни наказа,
Сърцето виновно ли бѣ?